

:5

עין משפט
נר מצוה

כ א מ"י פ"ו מהל' ביכורים
הל' יב:
כא ב מ"י שס ופ"א מהל'
שבות הטומאות הלכה
עו:
כב ג מ"י פ"ו מהל'
ביכורים הל' יב ופ"א
מהל' טומאת אוכלין הל' ט:
כג ד מ"י פ"ו מהל' שבת
הלכה א קמח לחזין סה
[עוד ארבע סרי ש"א]:

תורה אור השלם

1. אָז יִשְׂרָאֵל מִשָּׁה וּבְנֵי
יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת
לֵאמֹר וְיִאמְרוּ לְאֹמֶר אֲשֶׁר־
לֵאמֹר כִּי נָאָה נָאָה סוֹס וּרְכָבוֹ
רָמָה רָמָה: שְׁמֹת טו א
2. מִפִּי עוֹלָלִים יִתְּנִים
יִסְדֵּת עַד לְמָעַן צוֹרְרוֹךְ
לְהַשְׁבִּית אֹיִב וּמוֹתָנָם:
תְּהִלָּתָם ה'

תוספות שאני

[illegible]

א. ובי"ב רש"י מודה דף ו' ע"ש.

כשם שהמים פרק חמישי סוטה

וּמִצֵּין דְּרַבְנָן. תִּימָה דִּהְבֵּא
וְאִמָּה צְלוּיָם דְּהוּי סָבֵר
בְּשִׁבְתָּ וְהָא יֵלֵף לְתַחֲוּמִין
שֶׁ מִקּוֹם מִמָּקוֹם וּמִקּוֹם

חכמים אוסרין "ותני
אידי בעיסה ראשונה
אז קחלה דמי מני ל

בבר אין שני עושה ש
עושה שליש בחמה רמז
כחולין המבולין לחלה רמז
שמואל לחולין שמואל
מותר לגרום טומאה
מבר סבר אסור
בבראין ישראל: בו
במאי אלא חופין

[illegible]

צד אמרו שירה עולל
ו את השכינה עולל
יהו שנאמר מפי עול
עוברים שבמע' אמ

חולין הטובותין לחלה כחלה
היה לגרוס עומחה לחולין כר
משום תקנת תרומה ור' א
דמאסא פליגי דמנא דמנא
ומא אהא דבבזי הלכך
לג' כדדי ביאה גמי מותר
ר"ע ור' אלעזר בנז' ש
הללוה שזאז ראש הפר
מקרינן אותו ראש עונה
דזיר בבית הכנסת ופורס
ישראל שמע וכן עוין אח
קא. שטעוין תמיד אשירה
כ"ט בריש. הכי קאמר ר
נגן דרך המקרא לומר

הוא רמזות לגורם טומאה משום חס
ום לא שנה שיעורא רבה ולא ש
בירי דאפי' מאן דאית ליה דחחח
הו וחורר הוא ואומרו לישראל א

לפיכך נראה כי יש להבחין בין שני סוגי תהליכים:

בביצה סברוה איד
חולין הטבולין לחלה
בהא קמפלגי דמר
שי בחולין ומר סבר
אמר רב מרי בריה
א אין שני עושה
חולין הטבולין לחלה
דמו ומר סבר לא
וימא רכולי עלמא
לא כחלה דמו ואין
והבא כמותר לגרום
שראל קמפלגי מ"ס
וחולין שבאין ישראל
ים מומאה לחולין
ם דרש רבי עקיבא
מר סבר "תחומין

וירדבנן: ת"ר שבו
שעה שעלו ישראל
לומר שירה וכיצד
קרא את הלל והן
דקס משה אמר
אשריה לה' משה
אומרים אשריה לה'
יוסי הגלילי אומר
והן עונין אחריו כל
אמר אשריה לה'
משה אמר כ"י גאה
גאה רבי נחמיה
שמע בבית הכנסת
עונין אחריו כמאי
בר לאמר אמילתא
גנו של ר"י הגלילי
ומילתא ור' נחמיה
בולחו בהדי הדדי
שא תנו רבנן דרש
שעלו ישראל מן
מוטל על ברכי אמו
נגביה צוארו ותינוק
ם ויוניק יסדת עוז
אמרו שירה שנאמר
במקהלות

וַיִּמְסְכֵי מָשׁוֹם שֶׁסֵּלֵשׁ
וַעֲמַל דִּרְכָּן דְּלֶאֱרִי מָשׁוֹם
כֶּסֶד מוֹתֵר לְגֵרוֹם טוֹמָא
כֶּסֶד אַע"י דְּמוֹתֵר לְגֵרוֹם
יֵאֵל לֹא דְחַשְׁבִּי וַתֵּנָה דְּכֶר
אֵל אִי מִי תֵּנָה דְּמַחְבִּי
יִסְרִי הַגְּלִילִי: **כְּדוּל סִמָּה**
עַל כֹּל דְּכֶר שְׂדוּחַ אִמֹר
יִזְנֵן כֶּסֶד אִמֹרִים וְ
יִזְנֵן שְׂמַע לְעֶפְרָה הַנוֹעֲדִי
קוֹרִין כּוֹלֵן יִזְדֵּי. וְכִן שְׂמַע
רַבִּי נַחֲמִי **כֶּסֶד** וְ
כּוֹס אַחֵר שְׂכַרְשׁוֹ לְאִחֵר
לְיֹמֵר כֹּלֵה הַכֹּל מִן הַחֲשׁוֹן

תחלה מיהו כל כמה דאפשר למעט
זעזועא ווטא דאפי' לכביצה נמי
לפנים לא הוי אלא מדרבנן מ"מ
זאן אין שייך לאמר כן: נמ' מס

החלטה מס' 1079/כס-16

לה שם. והרי מקיפה לה
העיסה הטעורה פחות
בטמאה והאמצעית נוגעת
בשלקתה עם קריאת השם.
גם אינו מטמא את החלה
ואף עלמו מקבל טומאה
ורת הניסיון מכל האוכל
מלמד שהוא מיטמא בכל
טמא לאחרים בכל שהוא
ואכל ודרשין ליה בפרק
הזה דהא דאמר רבא

הגהות הב"ח

(ב) רש"י ד"ה (צ"ע)
 וטומאת וכו' וטומאת מן העיסה
 הטעמה: נ"ב ללא דיוקא אלא
 אף מן העטוריה ולמ"ד מותר
 לגרוס טומאה אפי' היכא
 דאפשר לכל אי טומאת מן
 העטוריה כ"ש נדחה טפי ויכ"ס
 הרמב"ם: (ג) תוספות ד"ה
 ר' מאיר וכו' מקרא
 במקלות רבו אלקים
 ממקור ישראל אפילו
 כ"י:

מוסף רע"י

[illegible]

לגרום להם טומאה בחנם והא
מא דמתני' סבר דלמא נגע חלה
הוי דאורייתא. **מתני'** שאין תל
מולל גדול מיוק כדכתיב מעולל

א"ר חזקוני דב"ה.